

Jo ho veig així

Dos passos endavant, un endarrera

Sintonitzes la Ràdio o polses la Tele, i les notícies flueixen intermitents; són elles en certa manera abstractes. Llegeixes la premsa i aquesta les detalla donant-els-hi aquesta morbositat tan agradable al lector. T'assabentes al dia com es comporta la humanitat, individualment com col·lectivament; t'adones que la humanitat es va unificant i que l'hàbit local o les peculiaritats de cada poble van arraconant-se. Si en vols treure conclusions en ordenador. Intentes distreure't però les notícies van acumulant-se i demanen prioritats; van despertant-te l'atenció i afloreixen de manera tan diversificada, que s'acaba perdent-hi interès.

Vius en un món esvalotat, molt inquiet, insegur i reflexionat. Què pot passar? Realment no passa res que no hagi passat, tot està en la diferència d'actors. Si la humanitat s'ha multiplicat, seguint la llei de proporcions, es multiplica el seu moviment. Hi ha hagut moviments que t'han deixat al marge i d'altres que t'impliquen i arrossegueuen, són moviments inèdits per a un. En temps de canvi estructural, on les multituds tenen pes específic, qualsevol conflicte social té caire nacional i, com cadena de transmissió, va deixant a cada sector de població, part del seu problema, i cada sector afectat en genera d'altres, i així successivament es complica la vida i s'acaba la tranquil·litat. Diuen les persones majors i les que fins ara es desentenien dels problemes socials: abans, això no passava! Elles volen tranquil·litat i no recordar, perquè la persona generalment és egòlatra i inconscientment cerca oblidar, única manera de quedar en pau amb la pròpia consciència. Qui no sent parlar d'injustícies i de reaccions humanes justificant conductes... Jo sempre m'he sentit rebel davant la injustícia, però també fastiguejat davant la ignorància i quan recordo la frase «és preferible la injustícia al desordre» entro en confusió i em pregunto: què genera el desordre, la injustícia o la ignorància. Si és la injustícia, cal acceptar-ho políticament, però si és la ignorància, què cal fer! La ignorància sempre és malèvola, és el desconeixement del sentit comú, és la manca d'amor a d'altres. Hi ha desordre als països comunistes? No. Aleshores és que prefereixen la injustícia? No ho crec. El que passa és que, allí, tot està subordinat a l'interès comú; hi ha una seguretat social. En les democràcies capitalistes, tot volta al redós d'interessos particulars, neix la divergència i es multipliquen els interessos oposats a raó de la pluralitat, plasmada en el partit polític.

Si agafem molts colors i els barregem, en sortirà un sol color, tot serà gris, tot serà uniforme. Ara pintem una Democràcia i en llibertat, cadascú li dona la seva pinzellada. Es convertirà en una simfonia de colors i molt agradable exteriorment, més sempre hi ha qui opina que el color no està encertat. Es discuteix i no ens posem d'acord perquè tots volem imposar el nostre criteri, fins que els menys o els més febles són doblegats per la lògica de la conservació, cosa prevista per endavant, però que cal discutir.

Que és la pressumpta majoria. Probablement, el sector del poble que no té criteri propi i també l'afinitat d'aspiracions que, quan es senten perjudicats, pugnen per la seva imatge democràtica i declaren que amb aquesta imatge és l'única manera d'anar bé. No tothom hi està d'acord i no deixen de

trobar-hi pegues, perquè no se'n beneficiaran i es forma l'oposició. Total: la Democràcia és la lluita natural per un lloc i a l'ensens una autèntica selecció política.

On la democràcia s'ha convertit en un hàbit, els polítics són una institució, una força tan profundament arrelada com una oligarquia militar en països subdesenvolupats, on no cal estar pendent de la versalitat del poble.

En sistema democràtic, tot està regulat per majoria i rares vegades respon a una majoria, doncs fóra trobar la pedra filosofal si s'hagués de governar per a una majoria heterogènia. Quan l'elector vota per un representant, vota per un conegut o a uns desconeguts... en realitat vota per lliurar-se del polític que s'ha convertit en usurpador de seva voluntat i, per treure'l, no té altra mitjà que el vot i la rotació crea el polític professional i no el representant del poble, aquest desconegut.

Quan un partit polític governa per reelecció, invariablement incuba la corrupció, en comprometre's al redós d'interessos inconfessables i quan les aigües corruptes se'n van pel carrer, es forma una autèntica majoria de descontents. Renovació de govern que intenta corregir la immoralitat dins l'administració i la del poble, i aquí comença el calvari de la democràcia. Ningú sap d'on surt la mà negra: rumors presagiant el pitjor per parts d'elements de poder, es fomenta el desordre baix consignes reivindicatives; es fan mil i una combinació per amagar el diner, part de premsa cerca el sensacionalisme, la justícia queda paralitzada i el poble popular contempla un govern impotent, acovardit i l'abandona. Després l'entrada triomfal del restaurador acompanyat de les seves mesnades i aplaudit per la ignorància, baix la rialla de l'astut. Llegeixo: és que en el poble sempre hi haurà més ignorància que saviesa!, sempre, perquè la ignorància pretén igualar-se amb la saviesa, i es sent ofesa quan no pot igualar-se a ella i, molesta, cerca destruir-la. Malauradament, la ignorància, exerceix una influència malsana expressada per necessitats funestes, quines companyes són l'egoisme i l'avarícia. Que fàcil fóra conviure si la persona heretés en lloc de patrimoni, cultura i bon sentit; més succeeix que Déu et fa lliure en néixer, però t'abandona a un ambient regit per la necessitat funesta que ens fa enemics irreconciliables. Diuen els purs: Cal salvar la humanitat apartant-la de la ignorància pel camí de la cultura i instrucció, més aquest camí té bifurcacions portades per necessitats funestes que ens fan desoir la veu de la nostra consciència i pel camí de la nostra conveniència, acabem amb la convivència. Camí llarg, aspre i ple d'obstacles que es presenten un darrera l'altre; penosament fem dos passos endavant i un endarrera.

La societat va endavant pel camí de la instrucció i va progressant debatint-se entre el deure i l'ambició. Si l'ambició sobrepassa al deure, si l'egoisme pot més que l'amor, la societat es descomposa i de la podrimenta germina esporàdicament un impuls de regeneració; neix entre convulsions nacionals una nova estructura social, que jo diria està trucant a la porta.

E. CONDIS

Construccions

Molins, S.A.

Tels. 844 82 82 - 844 81 74 - 844 90 10

Carrer Pi Gros - «Urb. Bosc del Forn»

Tel. Oficina: 844 81 81

Santa Eulàlia de Ronçana